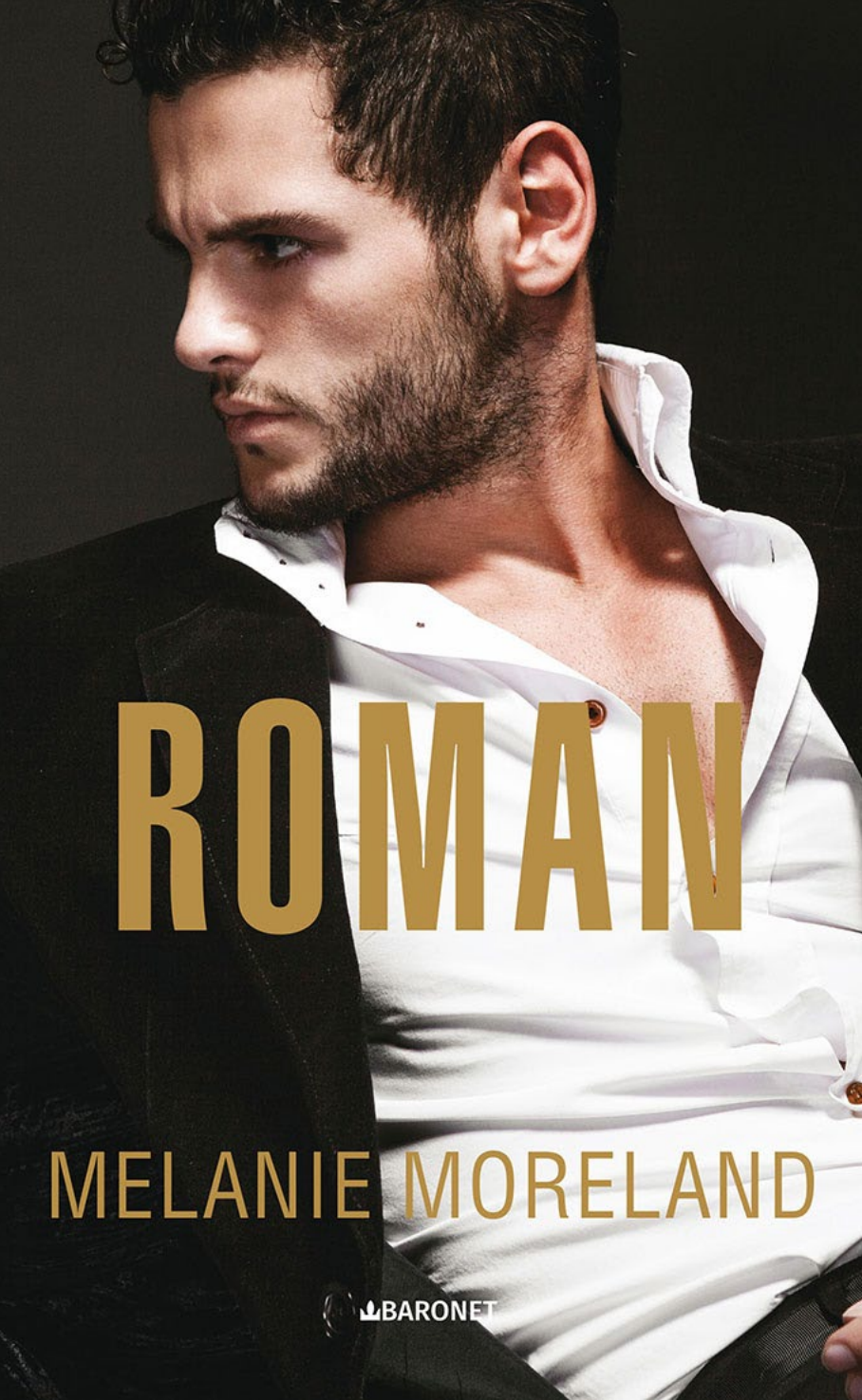

ROMAN

MELANIE MORELAND

 BARONET

Roman

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Melanie Moreland

Roman – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROMAN

ROMAN

Men of the Falls 2

MELANIE MORELAND

 BARONET

ROMAN COSTAS

Mocný. Značně uzavřený.

Chladný. Nebezpečný.

Když nevědomky uvede do nebezpečí mladou ženu,
udělá něco, co nikdy neměl v plánu.

Zapojí se.

Nepředvídal city, které v něm Effie Warnerová
probudí.

Nečekal, že se žena, kterou zachránil,
stane celým jeho světem.

Ví jen, že by nechal celé město lehnout popelem,
jen aby ji uchoval v bezpečí.

Bez ohledu na následky.

VĚNOVÁNÍ

Někdy napíšete knihu jen sami pro sebe.

Tohle je ten případ.

Doufám, že si ji užijete.

KAPITOLA 1

ROMAN

Sundal jsem si z nosu brýle a položil je na hromadu papírů k vyřízení před sebou.

Bože, nenáviděl jsem papírování. Promnul jsem si oči, vstal a přistoupil k velikému oknu před sebou. Nabízel se mi pohled na Niagarské vodopády v celé jejich kráse. Jejich nekonečné běsnění mě přímo hypnotizovalo. Tolik energie z něčeho tak prostého, jako je voda. Plynoucí řeka, mírumilovná a klidná, byla v naprostém rozporu s nebezpečím, které číhalo na jejím konci.

Hodně podobně jako já.

Ta zvláštní myšlenka mě rozesmála. Zavrtěl jsem hlavou nad svými ujetými myšlenkami, odkráčel k baru a nalil si na prst skotské. Hodil jsem ji do sebe, tekuté zlato mě hladilo v hrdle a pomáhalo uvolnit napětí v ramenou. Odložil jsem sklenici dřív, než se mě zmocnilo pokušení nalít si ještě jednu. Bylo teprve jedenáct dopoledne, a ačkoliv bych lihovinu zvládl, nechtěl jsem pít takhle brzy o samotě. Kdyby tu byl ten, kdo byl moje pravá ruka, s radostí by si cucnul skotské

a chvíli pokecal, ale ten prevít byl na svatební cestě a já zůstal bez svého nejdůvěryhodnějšího zaměstnance, což už mi začínalo dělat problémy.

Vrhl jsem pohled na psací stůl, kde na mě čekalo nutné zlo. Přestože jsem nenáviděl papírování, zamlouvalo se mi to, co sdělovalo. Naše výsledky byly silné. Ocelové. Každým měsícem narůstaly. Náš majetek byl obrovský a diverzifikovaný. Kromě peněz, které jsme prali prostřednictvím kasin, přinášely i samotné podniky bratrovi a mně značné bohatství.

Sedl jsem si a byl jsem skoro rád, když mě vyrušilo zaklepání na dveře.

„Dále,“ zavolal jsem.

Dveře se otevřely a vstoupil do nich Franco. Potlačil jsem netrpělivost. „Co je?“

Přistoupil blíž, vlhký obličej a šíje prozrazovaly strach. Báł se právem – ještě pořád jsem byl našťvaný kvůli situaci, o které si přišel promluvit.

„Doufám, že neseš dobré zprávy.“

„Našli jsme ji, šéfe.“

„Halelujá, kurva. Vůbec neměla upláchnout.“

„Vím, že Tony má výčitky...“

Přerušil jsem ho. „Doufám, že její kunda byla učiněné nebe a vyváží to peklo, ve kterém teď Tony je.“

Na čele se mu zaperlil další pot. „Chceš, abych ji přivedl sem?“

„Ne. Dolů. Tady ji nechci.“

„Tak jo, šéfe. Už tam je. Předpokládal jsem to.“ Zvedl obočí, jako by čekal pochvalu. Měl štěstí, že jsem mu neuřízl koule. Nesl skoro stejnou vinu jako Tony.

„Někdo by ji měl hlídat.“

„Nasadil jsem na to dva chlapy.“

Ukázal jsem bradou na dveře. „Za chvíli přijdu dolů. Ať mi nesahá na nic na psacím stole. Nebo sáhnu já po tobě – pěstí. Rozumíš?“

„Rozkaz.“

Odpelášil a já se otočil ke své řadě monitorů. Pokrývaly celou protější stěnu. Dotekem prstu jsem mohl vidět a slyšet kteroukoli část kasina. Zanesl jsem kód, který mi umožnil přístup k částem, jaké veřejnost nikdy nespatriila. Přiblížil jsem si dolní kancelář. Vůbec se nepodobala téhle. Tady nahoře jsem měl výhled ven, luxusní kancelář a soukromé apartmá včetně přepychové koupelny. Kancelář v přízemí měla betonové stěny, jednoduchý psací stůl a pohovku. Dvě křesla pro návštěvníky. Kartotéky. Okna s výhledem na ulici – nijak inspirativní vyhlídka. Vypadala jako kancelář. Setkával jsem se tam s lidmi, když jsem chtěl mít naprosté soukromí. Zvláště když jsem je chtěl vyvést z míry.

Jako tu ženu, co seděla v křesle pro návštěvy a pokoušela se vypadat znuděně a netečně. Ťukl jsem na zoom, abych na ni viděl důkladněji.

Vysoká, blond, štíhlá, s velkými prsy. Docela hezký obličej. Seděla v křesle uvolněně a předstírala, že se necítí nepohodlně. Ale já věděl, že je v nepohodě. Ta křesla byla tak navržená. Pokud jste v nich seděli, nechtěl jsem vás tam mít dlouho. Zkřížila nohy, netrpělivě pohupovala chodidlem. Měla deseticentimetrové podpatky, nehty nalakované na zářivě rudě. Lak měl stejnou barvu jako rtěnka na jejích ústech.

Patřila k ženám, které by mě mohly přitahovat. Sbalit ji v kasinu nebo v baru, vzít ji nahoru a opíchat. Pak odkráčet a zapomenout.

Jenže mě ani v nejmenším nezajímala. Až na jedno. Dlužila mi peníze. Spoustu peněz.

Vstal jsem, zapnul si sako a upravil kravatu, aby byla rovně. Zastavil jsem se před zrcadlem a ujistil se, že mám vlasy, jak mají být. Image je koneckonců to hlavní.

Pak jsem sjel soukromým výtahem dolů, abych inkasoval, co mi dlužila.

Otočila hlavu, když jsem vstoupil a zavřel za sebou dveře, přičemž zámek zapadl s hlasitým cvaknutím. Dívala se, jak rázuju ke svému stolu a sedám si. Mlčky jsme se navzájem pozorovali. Takhle zblízka nebyla tak přitažlivá, jak se zdála na záběrech z kamer. Vypadala tvrdě, vrásky v obličeji šikovně zakryté make-upem. Vlasy neměla blond od přírody a vsadil bych poslední dolar, že kozy byly taky umělé. Rty měla příliš plné, šaty příliš odvážné a nalíčení přehnané. Její oči byly tmavě hnědé. Bezvýrazné. Chladné.

Nepochybně pozorovala stejný nedostatek emocí v těch mých.

„Nezahálela jste, paní Warnerová.“

„Slečna.“

Kývl jsem hlavou. „*Slečno* Warnerová. Marianne, že ano?“

Pohodila hlavou, až se ukázaly tmavé kořínky vlasů. Kdepak blond. Měl jsem pocit, že na ní není nic skutečného.

„Takže Marianne. Musíte být dobrá.“

„Prosím?“

„Nejenže jste přesvědčila vedoucího herny, aby vám zvýšil úvěr o několikrát víc, než je dovoleno, ale

nějak se vám podařilo odtud odkráčct bez zajištění dluhu. Plýtvala jste mým časem, mou trpělivostí, dalšími svými penězi a stála jste mě mzdu dvou mužů, kteří po vás pátrali.“ Zabubnoval jsem prsty o dřevěnou desku stolu. „Nejsem z těch, kterým nevadí, když se plýtvá jejich časem a penězi.“

Znovu pohodila hlavou. „Já za to nemůžu, že to vaši lidé podělali.“

Předklonil jsem se. „Příště bych si na vašem místě dával pozor na jazyk. Kde je těch šedesát litrů, co mi dlužíte?“

Zamračila se. „Padesát.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Úroky, Marianne. A rostou každým dnem. Stejně jako můj vztek.“

„To je krádež!“

„Chcete zavolat policajty?“ zeptal jsem se. „Jen si poslužte. Nezapomeňte se zmínit, komu ty peníze dlužíte.“ Přistrčil jsem k ní telefon. „Myslím, že velké podpory se nedočkáte.“

Změnila přístup. Pokožka jí pod umělým opálením zbledla. V tomhle osvětlení byla trochu oranžová, připomínala mi dýni. Kdovíproč mě to přimělo k úsměvu a musel jsem se kousnout do rtu, abych ho potlačil.

„Poslyšte, já zaplatím.“

„Dnes. Zaplatíte *dnes*.“

„Stihnu to do dvou dnů. Snažím se, fakt se snažím. Ta zkurvená Effie dělá problémy.“

„Zkurvená Effie?“

„Moje debilní sestra. Má peníze. Jen se k nim musím dostat.“

„Sestra vám spravuje finance?“ zeptal jsem se kdovíproč. Bylo mi jedno, kde peníze vezme, jen když je sežene.

Odfoukla si, dopáleně zapumpovala nohou. „Ne. Naše máma zemřela a odkázala nám peníze. Já svoje utratila. Naše vzornáčka je investovala a otevřela si nějaké pitomé snídaňové bistro. Já jen potřebuju, aby mi něco půjčila. Vráťm jí to. Stačí mi jen jedna vydařená noc u hracích stolů.“

Unaveně jsem se opřel dozadu. Byla typická závislá gamblerka. Pořád hledala rychlou výhru. Správný přístup. Tip. Věčně v opozici. Ze svých ztrát obviňovala všechny ostatní. Neschopná připustit, že problém je v ní.

„Možná vaše sestra dělá dobře, když vám nedává peníze.“

V očích jí zaplanul hněv a ušklíbla se. Pečlivě vytvořená glazura praskla a já ji uviděl v pravém světle. „Počestná kravka. Pořád mi káže. Marianne, měla bys dělat tohle. Nedělej tamto. Ha,“ vyštěkla. „Pořád se drží v pomalém pruhu. Vede svůj nudný mrňavý život ve svém milovaném obchodě Bagels and Bites, dře k padnutí.“ Zkřížila paže na hrudi. „Ona mi těch padesát tisíc dá.“

„Než se ke mně dostanou, bude to sedmdesát.“

Otevřela ústa, pak je zase zavřela. V očích se jí zalesklo. Předklonila se, ztlumila hlas, jako by mi sdělovala nějaké tajemství. „Můžeme se dohodnout.“

Tázavě jsem zvedl jedno obočí.

„Úroky bych si mohla odpracovat,“ pokračovala upejpavě, popotáhla se za pramen vlasů a sugestivně se ke mně naklonila, přičemž dbala na to, aby vystavovala prsa. „Vsadím se, že bych ta vaše ztuhlá ramena dokázala uvolnit.“ Zatřepetala řasami.

Vybuchl jsem smíchem. „Naprostý nezájem, zlatíčko. Možná jste použila svou zázračnou pičku na našeho vedoucího, ale na mě to nefunguje.“

Dotčeně se napřímila. Rozhořčeně houpala nohou a usilovně přemýšlela. Skoro jsem slyšel, jak jí cvakají kolečka v hlavě.

„Moje sestra. Můžete mít mou sestru. Přinesu padesát a za zbytek můžete mít ji.“

Její slova mě zaskočila, což se stávalo jen vzácně. „Prosím?“

Klesla hlasem ještě víc. „Je panna. Vsadím se, že to ve vašem světě něco znamená, ne? Můžete si ji nechat pro zábavu nebo ji někomu na noc prodat nebo tak něco. Navěky, mně je to jedno. Ale to by vás patrně stálo víc než jen úroky, jestli...“

Neměla šanci dokončit větu. Byl jsem na její straně stolu a pevně jí svíral rukama hrdlo dřív, než stihla domluvit. „Nabízíte mi, že *prodáte* svou sestru? Lidskou bytost? Vy byste ji nechala souložit s cizím člověkem, nebo dokonce se skupinou cizích lidí, abyste smazala vlastní dluh?“

Sápala se mi po ruce a já ji pustil. „Jste odporná,“ vyprskl jsem.

„Myslela jsem, že vaši lidi o takové věci stojí,“ lapala po vzduchu, hlas ochraptělý.

„Moji lidi?“ zavrčel jsem.

„Mafiáni.“

„To jste si mě spletla se Santiniovými. Běžte si kšeftovat s nimi. Já tady vedu legitimní podnik.“

„S vedlejšími výnosy.“

„Podepsala jste smlouvu. Mohla jste odejít. Chci svoje peníze, nebo budete pykat.“

„Ale, tak vražda je tady taky legální?“

Praštil jsem dlaní do stolu. „Čtyřicet hodin, Marianne Warnerová. Máte čtyřicet hodin, abyste přinesla celou částku peněz, co mi dlužíte. Nebo poneseš následky. Je to na vás.“ Zamířil jsem ke dveřím

a zavolal přes rameno: „A moji lidé vás budou sledovat, takže se nesnažte zmizet, nijak by vám to nepomohlo.“

Práskl jsem za sebou dveřmi. „Jestli ji ztratíte, jste mrtví,“ vyštěkl jsem na dva muže stojící na chodbě a nezastavoval jsem se. Nemusel jsem se na ně dívat, abych věděl, že berou moje slova vážně.

Ve výtahu jsem zasténal a nechal hlavu klesnout dozadu.

Tohle si Tony odnese.

KAPITOLA 2

ROMAN

Po návratu do kanceláře jsem si protřepal paže. Fackování Tonyho mi od napětí moc neulevilo. Ještě pořád trpěl po tom, co jsem mu udělal tuhle večer, než aby mi byl valně k užitku.

Popadl jsem lahev skotské a zasedl k psacímu stolu, nalil si panáka a hodil ho do sebe. Zopakoval jsem to, pak jsem se opřel zády do kvalitní kůže svého křesla.

Pořád mi zněla v hlavě její slova. *Moje sestra. Panna. Pobavit se s ní, nebo ji prodat. Na jednu noc. Na věky. Mně je to jedno.*

Neomalený tón, který použila, a její bezohledný přístup mě šokovaly. V mém světě byla rodina důležitá. Ať už velká, nebo malá. Chránili jste své milované pomocí všech nezbytných prostředků. Nenabízeli jste je ke koupi nejvyšší nabídky, jako by šlo o nechtěný obraz. A když se takhle chovala ke své sestře žena, působilo to jaksi ještě hůř. Muži jsou neblaze proslulí prevíti. Jednat s takhle necitelnou ženou však bylo neobvyklé. Nezažil jsem to sice poprvé, ale zdála se ještě ničemnější, než jsem čekal.

Otočil jsem se v křesle a znovu se zadíval na uhánějící vodu. Už byla skoro jedna a já věděl, že dole pod mnou se brzy začnou plnit herny. Místní lidé, turisté, návštěvníci z Toronta nebo ze Států začnou utrácet peníze. Většina měla nějaký rozpočet a pro mnohé šlo prostě jen o zábavný den. Někteří to měli jako profesi, založenou na propočteném riziku. U jiných, jako u Marianne, šlo o závislost. Všichni byli zdrojem mých příjmů. Vstal jsem, přistoupil k oknu a usrkl skotské. Vybudoval jsem tohle kasino od základů. Jakmile se zákony změnily a kasina mohla být provozována soukromě, uskutečnil jsem své plány. Vlastnil jsem dvě kasina. Jedno tady v Niagara Falls, druhé v Torontu. A navíc jsem v současnosti stavěl další v Ottawě. Kasina vydělávala peníze. Všechna představovala ideální zástěrku pro praní špinavých peněz rodiny.

Vzdychl jsem při pomyslení na rodinu. Zbyli jsme jen já a můj bratr Luca. Otec řídil rodinu ocelovou pěstí. Slabost se trestala. Síla se odměňovala. Byli jsme zformováni k jeho podobě. Ustavičně nás štvál proti sobě.

Měli jsme se navzájem nenávidět, jenže místo toho se tím mezi námi vytvořilo tiché, nicméně silné pouto, které jsme před ním nikdy nedali najevo. Otcovy metody byly staré, násilnické. Jeho názory zastaralé. Když onemocněl a zemřel, Luca a já jsme všechno změnili. Začali jsme legalizovat to, co jsme dělali a jak jsme to dělali. Luca mi vydělával peníze navíc a já šel za svým snem vést skutečné, výnosné podniky. Luca dál dohlížel na města v našem teritoriu, ale jiným způsobem. Pořád panoval strach. Převládalo zastrašování. Avšak mnohé otcovy metody už vymizely. Změnil se způsob, jak jsme vydělávali peníze. Tvrdé drogy už jsme nedistribuovali. Už jsme neobchodovali se zbraněmi. Umělecké předměty, pašová-

ní, legální drogy a jiné způsoby vydělávání milionů, v tom Luca exceloval. I jiní příslušníci naší generace se učili novějším formám fungování v rámci syndikátu. Zmapovala se nová území, projevoval se větší respekt. Několik málo starých se ještě vyskytovalo a vládlo a za jejich života zůstávaly věci stejné. Mnozí z nich nad námi ohrnovali nos. Říkali, že jsme měkcí.

To jsme zdaleka nebyli.

Lukův svět přesahoval do mého daleko častěji, než se mi zamlouvalo, ale jinak to nešlo. S bratry Costasovými nebylo radno si zahrávat. I když jsem to podnikání neměl rád, užíval jsem si výhod. Strachu. Moci. Násilí. Aspoň kdysi.

Poslední dobou mě to však všechno přestávalo bavit. Pořád jsem uplatňoval svá práva, ale už mě to unavovalo.

Přesto to byl můj život.

Opřel jsem si hlavu o sklo, barvy vody se mísily a vířily. Hypnoticky. Podmanivě. Jaksi mě to uklidňovalo.

Zazvonil mi telefon, hodil jsem do sebe zbytek skotské a přijal hovor. „Luko.“

„Romane. Jak to jde?“

„Dobře. Podniku se daří.“

„Musíme se sejít.“

„Kdy?“

„Dneska večer.“

„Fajn. Přijedu za tebou. Můj stůl bude připravený.“

„Uvidíme se v sedm.“

Bez odpovědi jsem zavěsil.

Díval jsem se z okna svého SUV a sledoval, jak kolem ubíhá město. Když jsme opustili rušnou turistickou část, kde se nalézalo kasino, zamračil jsem se nad oblastí, kde jsme se ocitli.

„Proč jedeš touhle cestou?“

„Práce na silnici, šéfe. Za pár minut budeme zpátky na hlavní,“ ujistil mě můj řidič Ralph. „V ledničce máte vychlazenou vodu.“

„Díky.“

Zíral jsem na okolní scenerii. Občas bylo těžké si vzpomenout, že daleko od malebných vodopádů žije a vzkvétá celé rušné město. Že daleko od turistů a zářivých světel pracují a existují rodiny, které mají s pozoruhodnými vodopády jen pramálo společného.

Ralph zaklel. „Ještě jedna objížd'ka, šéfe. Přes tuhle čtvrt' a bude hotovo.“ Zahýbal a projížděl několika ulicemi, okolí bylo hezké a dobře udržované. Zastavil na semaforu a já otočil hlavu a svraštil čelo nad nápisem, který jsem zpozoroval.

Bagels and Bites.

Vozidlo se rozjelo. „Stát!“ zavelel jsem.

SUV se s trhnutím zastavilo. „Šéfe?“

„Zaparkuj.“

Ralph poslechl. Neměl jsem zdání, proč to dělám. Vylezl jsem z SUV a nařídil jemu i svému chlápku z ochranky, Carlovi, ať zůstanou ve voze. Carlo z toho nebyl nijak nadšený, ale nic nenamítal.

Otevřel jsem dveře malé restaurace a vdechl vůni čerstvě pečeného chleba. Lákavou a sytou. Drožd'ovou a hřejivou. Zakručelo mi v žaludku a rozhodl jsem se dát si něco k jídlu.

Přistoupil jsem k pultu, kde nějaká žena rovnala pečivo do košíku. Vzhlédla, když jsem si odkašlal. Byla mladá – asi osmnáct, blondýna. Hezká.

Je tohle její sestra?

„Přejete si?“ zeptala se.

Přejel jsem pohledem menu. „Opečený bagel, lehký krémový sýr, bez másla.“

„Jaké pečivo?“

„Celozrnné.“

„Nuda,“ zamumlala. „Ještě něco?“

„Černou kávu.“

Otočila se pro bagel, rozřízla ho a zručně vložila do opékače. Nakoukla do nádoby, pak vystrčila hlavu ze dveří. „Effie! Potřebuju lehký krémový sýr!“

Kdovíproč jsem se napjal.

Nic mě nepřipravilo na ženu, která vyšla z kuchyně.

Drobná. Dobře vyvinutá. Asi pětadvacetiletá. Vlasy měla tmavé jak havraní křídla a splývaly jí po zádech zapletené do tlustého copu. Měla srdcovitý obličej se zaoblenými tvářemi a plné rty, které žadonily o polibek. A její oči. Takové oči jsem ještě nikdy neviděl.

Veliké, pod klenutým obočím a dlouhými tmavými řasami; byly to naprosto jedinečné modrofialové oči. Duhovky byly orámované černě, což byla kombinace tak úchvatná, až mě to zaskočilo. Stejně jako její výraz. Ústa se jí přirozeně vlnila, milý úsměv zdobil obličej.

Z každého jemného centimetru jejího drobného těla číselala nevinnost. Byla neuvěřitelně krásná. I v obyčejné zástěře a džínách byla úchvatná.

A nevědomky sexy.

A její sestra ji chtěla prodat na jednu noc. Nebo navěky.

„Effie?“ zeptal jsem se bez přemýšlení a začínal ve mně narůstat vztek při pomýšlení na bezohlednost projevenou jejím sourozencem.

Zatvářila se polekaně, střetla se s mým upřeným pohledem. „Ano. Přejete si?“

„Jste Effie Warnerová?“ opakoval jsem a napadalo mě, jak se k ní to jméno hodí. Bylo jemné a vláčné, hodně podobné jejímu vzezření. Nutkání natáhnout ruku a dotknout se její tváře bylo tak silné, až jsem musel zatnout pěsti. Bylo to přinejmenším znepokojivé.

„Ano, to jsem já. Pardon, známe se?“

„Setkal jsem se s vaší sestrou.“

Tváří jí přelétl stín a hezké rty se zkroutily. „No, určitě to bylo pro vás oba potěšení. Zopakuju svou otázku. Co si přejete?“

„Byla tady? Dnes?“

„Ne.“ Založila si paže. „Podívejte, pane...“

„Roman,“ přerušil jsem ji.

„Podívejte, pane Romane, ať jste se poškorpili o cokoliv, nemůžu vám pomoci.“

Snažil jsem se neusmívat nad jejím oslovením. Bylo to přímo roztomilé. *Nesnáším roztomilost.*

„Jak víte, že jsme se *poškorpili*?“ zeptal jsem se.

„Silně pochybuju, že jste sem přišel, abyste na ni pěl chválu. Jestli vám přejela psa nebo kradla v obchodě s lihovinami, hluboce se vám omlouvám. Ale nemůžu to napravit.“

Musel jsem v sobě dusit smích.

Obchod s lihovinami?

„Bude to čtyři padesát,“ podávala mi blondýnka kelímek a sáček.

Effie ke mně přistrčila jídlo. „Na účet podniku. Byla bych vám vděčná, kdybyste odešel.“

Neměl jsem k jejím slovům výhrady. Po pravdě, byl jsem na ni hrdý. Poznala ve mně nebezpečí. Nechtěla se mnou nic mít. To jsem dokázal respektovat.

Vytáhl jsem peněženku a vyndal z ní padesátidolarovku. Strčil jsem ji do zavařovačky na dýška, která stála na pultu.

„Jestli za vámi sestra přijde, řekněte ne,“ nařídil jsem Effie.

Svraštila čelo. „Cože?“

„Prostě řekněte ne,“ opakoval jsem.

„Nemám zdání, o čem mluvíte, ale jestli jste se s ní setkal, tak víte, že to je u Marianne málokdy co platné,“ opáčila suše.

„Stejně to udělejte.“

Sebral jsem jídlo a odešel dřív, než jsem stihl ještě něco dodat.

Bagel byl chutný a káva horká a silná. Překvapení představovala malá balená sušenka v sáčku. Sušenku jsem si neobjednal – po pravdě, sladké jsem nejedl. Prohlédl jsem si ji a všiml si, že má tvar slunečnice a je dokonale ozdobená. Jedl jsem a upíjel, zatímco auto uhánělo po dálnici směrem k Torontu. Podlehl jsem pokušení a sušenku snědl. Byla výborná, chutnala sytě a máslově, poleva jí přidávala vůni. Neměl jsem zdání, proč jsem se do ní pustil.

Díval jsem se, jak se objevuje silueta města, jehož střed byl skoro neviditelný přes to, co během posledních několika let vyrostlo kolem. Moje budova stála mezi mrakodrapy, hřiště pro obyvatele města a jeho návštěvníky.

Nemohl jsem dostat Effie z hlavy. Ty oči. Rty, které se od přírody usmívaly. Něha v jejím výrazu. Čirá nadpozemskost, jež ji obklopovala. Násilím jsem potlačil vztek, který nepřestával narůstat. Pořád se mi v hlavě zjevoval obraz nevinné ženy, kterou Marianne Warne-

rová tolik dychtila využít k úhradě svých dluhů. Otřásl jsem se při představě, co by někteří muži Effie udělali. Jak rychle by tu nevinnost vystřídala bolest. Jak rychle by jí to zničilo život.

Něco ve vašem světě, řekla předtím Marianne.

Effie Warnerová nebyla můj typ. Ani jsem neplatil za ženy a za sex.

Ale mnozí ano. A těm by na ní vůbec nezáleželo. Její život předtím i potom by jim byl úplně ukradený.

Na dohled se objevilo kasino Maple II a já znovu obdivoval budovu. Na rozdíl od Maple v Niagara Falls, které sledovalo obrys okolní krajiny, byla tahle budova vysoká a úzká, přesto poutavá a majestátní.

V telefonu mi zabzučela textovka od mužů, které jsem nechal sledovat Marianne. Sdělovali mi, že ji pořád mají na mušce. Sedí v baru, pije a mluví s někým po telefonu.

Obrátil jsem oči v sloup. Prochází kontakty, ze kterých by se dalo něco vyrazit, nepochybně.

Potlačil jsem myšlenky na Marianne a Effie. Musel jsem se soustředit na nadcházející schůzku. Carlo mi otevřel dveře, vystoupil jsem z SUV, vrátní a personál se okamžitě vymrštili do pozoru. Prošel jsem velkými dveřmi, minul frontu čekajících a zastavil se u recepce.

„Pane Costasi. Moc rád vás vidím,“ vítal mě vedoucí. „Co pro vás můžu udělat?“

„Moje apartmá a stůl na sedmou.“

„Vaše apartmá je připravené jako vždy a postarám se, aby byl váš osobní box volný a připravený.“

„Pošlete mi nahoru skotskou.“

„Hned to bude.“

Zamířil jsem k soukromému výtahu a přitom ignoroval pohledy a očividné pokusy o sblížení ze strany několika žen. Neměl jsem náladu na společnost. Pro-

pustil jsem Carla s vědomím, že v téhle budově mi nic nehrozí. Zůstane nablízku, ale nebude se mi plést pod nohy.

Byl jsem v náladě na fyzické uvolnění, ovšem ne sexuální povahy. Momentálně jsem nestál o přítomnost někoho cizího a nikdy jsem neměl někoho „v rezervě“, takříkajíc. Poslal jsem textovku trenérovi z posilovny v suterénu. Když odpověděl, že je na místě a můžeme si zatrénovat, usmál jsem se.

Když nebude sex, bude muset stačit dát někomu pěstí.

Doufal jsem, že je připravený.

KAPITOLA TŘI

ROMAN

S pokojeně jsem se rozhlédl po restauraci. Obsazenost solidní jako vždycky, panoval tu čilý ruch. Byl to elegantní, ale příjemný podnik. Můj stůl byl v rohu, zastíněný pohledům a vždycky dostupný pro mě nebo mého bratra. Vstal jsem, když se Luca objevil, a pozdravili jsme se pevným objetím, než jsme se znovu posadili. Už na něj čekala skotská, kterou jsem mu objednal, ťukli jsme si a pak oba upili.

Rozepnul si sako a přejel dlaní po kravatě. „Jak se máš, Romane?“

„Dobře. A ty?“

„Zaměstnaný. Vyčerpaný. Šťastný. Všechno dohromady.“

„Jak se vede Justine?“

Na rtech mu vytanul upřímný úsměv. „Moje nevěsta je úžasná.“

Zasmál jsem se. Luca a Justine se stihli během několika dnů seznámit, nenávidět a zamilovat se. Jakmile k tomu došlo, nedal se ničím zastavit a narychlo se vzali ve Vegas. Pak měli další svatbu, která se konala

v Maple v Niagara Falls, v sále plném lidí, z nichž někteří neměli ani zdání, že víc než polovina hostů je nebezpečná. Justine byla dcerou mocného muže, ale žila mimo jeho podnikání, takže její přátelé nic netušili.

Byl to však radostný den a musel jsem uznat, že jsem ještě nikdy neviděl bratra tak šťastného. Poslal jsem je na měsíční svatební cestu do Evropy, zastoupil ho a řídil obojí naše podnikání, zatímco byl pryč. Ulevilo se mi, když se vrátil a já mu mohl s radostí vrátit jeho část podniku. Měl jsem z toho bolení hlavy.

„Musíš ji přivést na večeři do Maple. Ten nový šéfkuchař je neuvěřitelný. Přetáhl jsem ho z jedné špičkové restaurace v Itálii.“

Zazubil se. „Udělám to.“

Chvíli jsme probírali záležitosti kasina a nepadlo ani slovo o ničem jiném. To se probere za zavřenými dveřmi, kde nebude šance, že by nás někdo slyšel. Počkal, až jsem dojedl hlavní chod a přinesli nám kávu, a pak si odkašlal.

„Copak je?“ zeptal jsem se. „Nepozval jsi mě sem pro nic za nic a celý večer jsi nervózní. Máme nějaký problém?“

Otřel si ústa. „Svým způsobem.“

„O co jde?“

„O babičku.“

Zamračil jsem se a odložil šálek. „Co je? Děje se něco? Viděl jsem ji předevčírem a vypadala dobře. Její doktor mi podává průběžné informace a...“

Zvedl ruku, aby mě umlčel. „Je v pořádku, Romane.“

Uklidnil jsem se. „Tak co tedy?“

„Včera jsem s ní večeřel. Má starosti.“

„O?“

„O tebe.“

Zamžikal jsem. „O mě? Jsem zdravý jako řípa.“

„Ne o tvůj fyzický stav, Romane.“ Pohrával si s ubrouskem. „Nemůžu uvěřit, že ti to říkám zrovna já.“ Zhluboka se nadechl. „Má starost, že jsi osamělý, a chce, aby ses oženil. Požádala mě, abych si s tebou promluvil, jestli by ses neměl usadit.“

Chvilku jsem nedokázal nic než zírat. Pak jsem se dal do smíchu. Díval se na mě, usmíval se, poraženec-ky zvedl jedno rameno. Chápal jsem to. Když vás babička o něco požádala, zkrátka jste to udělali.

Naše matka zahynula při autohavárii, když jsme byli ještě malí, a její matka, naše babička, se k nám nastěhovala. Pro okolní svět to byla drsná žena, ale bezmezně nás milovala a představovala jediný ostrůvek něhy v našem světě. Vždycky nám stranila proti otci, starala se o nás a v tichosti nás hýčkala, chtěla pro nás víc než otec. Právě díky ní vzniklo mezi mnou a Lukou tak silné pouto.

Zvedl jsem šálek s kávou a vypil ji. „Jak bych se měl podle ní usadit? Celou dobu jsem buď v některém kasinu, na vinici, nebo na poradách. Mám šíleně nabitý program. Nemám čas, ani netoužím s někým chodit. Nemám zájem o vztah. Jsem spokojený tak, jak jsem.“

„Ona není. Její největší sen je, abychom byli oba usazení, aby mohla chovat na klíně pár vnoučat, a pak bude spokojená *ona*. Byla sakra hodně zarputilá.“

Plácl jsem ho po rameni a zatřásl jím. „Vyříd’ jí, že jsi se mnou mluvil a já se budu snažit jí ten sen splnit. Že by se měla uklidnit. Dám si záležet, abych si párkrát s někým vyšel a nechal se vyfotografovat. Pak jí ty fotky můžeš ukázat. To by ji mělo uchlácholit.“

„Jediné, co ji uchlácholí, je prsten a mimina, bratře.“

„Na miminech pracuješ ty. Já o ně zájem nemám. Ani o manželku. Tenhle sen bude muset babička přehodnotit.“

Zvedl obočí. „Vždyť víš, že se ho nevzdá. A ty jsi její oblíbenec, takže toho nenechá. Jestli moje mise neuspěje, převezme ji ona.“

Zasténal jsem. „Možná bych ji měl poslat někam na výlet. Na pár měsíců domů za její sestrou. Aby přišla na jiné myšlenky.“

Zavrtěl hlavou. „To nebude fungovat.“

„Fajn. Promluví s ní osobně.“

„To je další věc. Říká, že je v tom tvém velkém domě opuštěná, když tam nikdy nejsi.“

„Měl jsem moc práce s tou novou stavbou, když tu Aldo nebyl. A navíc jsem musel dohlížet na kasina.“

„Řekla by ti, ať si srovnáš priority a najmeš víc lidí. Chce společnost – alias pravnoučátka.“

Rty mi zacukaly úsměvem. „Takže chce, abych se oženil a zbouchnul manželku, aby ona měla společnost? Mohl bych jí prostě najmout další společníci, ačkoliv už jsem přestal počítat, kolik jich bylo.“

„To jsme zkoušeli. Vypudila je.“

Zasmál jsem se. Opravdu je vypudila. Gemma Volareová nesnášela hlupáky. Když jste se jí zamlouvali, akceptovala vás. Pokud ne...

„Zaměstnává se vinicí a dozíráním na dům a zahradu. Šmejdí tam, jako by jí nebylo šestasedmdesát, ale padesát.“

„Stejně jsi její oblíbenec, Romane. Nic jí neudělá větší radost než trávit čas s tebou.“

Jeho tvrzení bylo pravdivé. Byl jsem babiččin oblíbenec, ale nezpůsobovalo to mezi námi s Lukou žádnou trpkost. Divoce nás milovala, nicméně mezi babičkou a mnou existovalo pouto, které bylo silné a nezničitelné.

né. Z toho důvodu bydlela u mě. Nikdy bych nedopustil, aby zůstala sama. Starala se o nás, když jsme byli děti, a bylo mým úkolem oplatit jí to, když zestárla.

„Promluvím s ní. Zítra za ní zajedu.“

Týden jsem nebyl doma, s výjimkou krátké návštěvy. Žil jsem v apartmá vedle své kanceláře, protože moje pracovní doba byla nepravidelná. Častěji než obvykle jsem pobýval v hernách a měl jsem plné ruce práce s novým kasinem v Ottawě a několika dalšími projekty. Budu se muset kvůli babičce polepšit.

A udělám to.

Ale ta věc s manželkou a dětmi... To se nestane. Neměl jsem to souzeno. Teď budu muset jen vymyslet, jak ji o tom přesvědčit.

Vrátil jsem se do kasina časně – před pátou ráno. Prošel jsem výsledky, zkontroloval hlášení, a jakmile jsem byl spokojený, rozhodl jsem se zamířit do domu za babičkou. Měl jsem výčitky, že jsem ji zanedbával, ale když byl Aldo, moje pravá ruka, na svatební cestě, vyskytovaly se problémy se stavbou v Ottawě a celkové šílenství s řízením podniků, byl jsem příliš zaměstnaný. Ke Carlově značné zuřivosti jsem ho nechal v kasinu a řídil sám. Moje osobní auto bylo neprůstřelné a chtěl jsem být o samotě. Vinou práce na silnici jsem nakonec zase projížděl kolem toho malého bistra. Bez přemýšlení jsem zajel k chodníku, zaparkoval a zamířil dovnitř. Bylo tam rušněji, ranní zákazníci si kupovali snídaně a kávu. Sedl jsem si k jednomu z několika málo stolů a čekal.

Effie vyšla z kuchyně s podnosem. Obsloužila zákazníky, dolila jim kávu, pak se otočila ke mně a úsměv jí trochu pohasl, když mě poznala.

„Aha. Vy.“

Usmál jsem se na ni. „Já. Nejste ráda, že mě vidíte?“

„Ani ne.“

„Škoda. Dneska vám to moc sluší.“

Odfrkla si. „Jo. Jasně. Pročpak jste zase přišel?“

„Ten bagel mi chutnal.“

„Aha. Víte, je spousta podniků s bagely. Můžu vám doporučit nějaký noblovější.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Káva je u vás výtečná. Stejně jako ten bagel. Rád bych si jich vzal s sebou tučet.“

„Celozrnných?“

Ušklíbl jsem se a zavrtěl hlavou. „Skořicových s rozinkami.“

„Ještě něco?“

„Dostanu zase sušenku?“

„Ty se přidávají jen k obědům.“

„Ke každému obědu přikládáte sušenku?“

„Ano.“

Pohlídl jsem si bradu. „Zajímavá reklama. Už vás kontaktovala sestra?“

Zamračila se a zafuněla. „Vážně nechápu, co je vám do toho.“

Nepřestával jsem ji pozorovat a ona se začala ošívát, až narušila mlčení. „Ano, kontaktovala.“

„Povězte mi, že jste jí řekla ne.“

Sedla si, naklonila se blíž. Její oči mi připadaly stejně uhrančivé jako včera, měly nepopsatelnou barvu. Modrou. Fialkovou. Ametystovou. Měnily se podle toho, jak duhovky odrážely světlo. „Řekla mi, že je v maléru a potřebuje peníze. Nabídla jsem jí, co jsem měla na účtu, a ona řekla, že to nestačí.“

„Stejně je to od vás velkorysé. Jste si vědoma, že ty peníze zpátky nedostanete, vidíte?“

„Jistě. Nebyla moc nadšená. Pak mi sdělila, že za všechno můžu já, což je její obvyklá výmluva, když je našťavaná. Odešla a od té doby se mi neozvala.“

Poslední zpráva od mých mužů byla, že Marianne se už od včerejšího večera ve svém bytě nenachází. Nepochybně osnovala nějaký plán. Napůl se mi chtělo nechat ji běžet. Peníze neznamenal nic – šlo o princip. A ačkoliv se mi nezamlouvala, ženám jsem neubližoval. Měl jsem v plánu ji pořádně vyděsit a přimět, aby si dluh odpracovala, ale nakonec by to patrně bylo zbytečně moc práce. Něco vymyslím.

Vstal jsem. „Dobře. Doufám, že už se neozve.“

Taky se zvedla, sahala mi sotva k hrudi. Připadal jsem si vedle ní jako obr.

„Vy víte, v jakém je maléru?“ zeptala se.

Přikývl jsem.

Naklonila se blíž a já zachytil její vůni. Sladkou a květinovou. Byla stejně jemná jako její zevnějšek a kdovíproč mi z ní zacukalo péro.

„Jste vy ten důvod, proč je v maléru?“

„*Marianne* je důvod, proč je v maléru. Nic jiného.“

Sevřela rty, až ve mně probudila chuť je políbit. Při té představě jsem zamrkal. Tahle ženská vůbec nebyla můj typ.

„Moje bagely. A kávu.“

Otočila se, odkráčela a já obdivoval její kulatý zadeček. Legíny na jógu ho dokonale zvýrazňovaly a já se v duchu ptal, jaké by to bylo držet ho v dlaních, kdyby na mně seděla a ojížděla mě.

Potřásl jsem hlavou, protože moje péro ta představa okamžitě nadechla a kalhoty mi byly každou vteřinou těsnější.

Vzápětí vyšla z kuchyně, v jedné ruce sáček, v druhé kávu. Přistoupila k pultu a usmála se, když jsem strčil do zavařovačky na dýška další padesátku. Pak jsem udělal něco, co jsem původně neměl v plánu. Sáhl jsem do náprsní kapsy a vytáhl jednoduchou bílou vizitku, na které bylo vyryté moje jméno. Na zadní stranu jsem napsal číslo mobilu, ohnul růžek a zastrčil jí kartičku do kapsy trička. „Kdyby se něco dělo nebo kdybyste něco potřebovala, tohle je můj soukromý mobil. Zavolejte mi.“

„Proč bych...“

Přerušil jsem ji. „Cokoli. Zavolejte mi.“

A odešel jsem.

S loktem vystrčeným z otevřeného okna jsem projížděl známými zadními cestami. Ještě pořád jsem žasl nad tím, že mezi Torontem a Niagara Falls se nalézají mnoho velkých, zvlněných pozemků. Zdejší půda a klima nesmírně svědčily vinné révě, která skvěle rodila, a člověk měl pocit, že se ocitl na rozlehlém venkově, ne pár kilometrů od jedné z nejrušnějších dálnic v zemi. U brány jsem zpomalil a obdivoval kamennou zeď, jež ubíhala po obvodu parku. Náhodnému pozorovateli připadala moje nemovitost hodně podobná jako mnoho jiných. Kdo se díval důkladně, všiml si rozdílů. Vyšší kameny, navršené tak, aby se nedaly přelézt. Zavřená brána. Aktivní strážě, které byly viditelné. Nepořádali jsme žádné ochutnávky vína ani nehostili velké skupiny návštěvníků. Pikniky nebyly dovolené. Abyste vstoupili na mé pozemky, potřebovali jste pozvání.

A to jsem poskytoval jen zřídka.

Brána se plynule otevřela. Henry se na mě shora usmál. „Dobré ráno, pane.“

„Všechno v pořádku?“

„Klid jako vždycky. Vaše babička byla včera venku, vybírala nové květiny do zahrady.“

„Prosím, řekněte mi, že měla řidiče.“

Rty mu zacukaly. „Jela sama v golfovém vozíku. Přivezla nám oběd a řekla nám, co všechno je třeba udělat.“

„Samozřejmě.“

Pokrčil rameny. „Stojí za to vytrhat trochu plevele, když za to člověk dostane její skvělé panini.“

Zasmál jsem se. „Je to tyranka.“

Napřímil se. „Jinak bych to ani nechtěl.“

Kývl jsem a vyjel po dlouhé klikaté příjezdové cestě, pozoroval vinici a všímal si dělníků, kteří se na ní pilně činili. Zastavil jsem u domu, chvílku zůstal sedět a díval se na něj. Rozlehlé nádvoří s bublající fontánou bylo obklopené květinami. Dům měl půdorys velkého U. V jeho středu se nalézala prostorná kuchyně, jídelna a obytný prostor. Napravo byly babiččiny pokoje, pár pokojů pro hosty, tělocvična a rezervní kancelář.

Levé křídlo patřilo mně. Obrovská hlavní ložnice s koupelnou, pracovna a další tři ložnice. Za domem se nacházel velký bazén, sezení a grilovací kuchyně. Všechno obklopovaly stromy a květiny. V zadní části nemovitosti ležely další vinice a také naše výrobná vína a skladiště.

Koupil jsem tři pozemky a spojil je, což mi zaručovalo soukromí. Miloval jsem víno, a i když umění jeho výroby pro mě bylo dosud do značné míry záhadou, najal jsem ty nejlepší lidi a zvolna jsem se učil. Připadalo mi to fascinující. Vyhráli jsme s našimi roč-

níky několik cen a postupně jsme si budovali dobrou pověst. Vystoupil jsem z auta, zamířil do domu a našel babičku na stinném místěčku vzadu, u stolu s konvicí kávy a mísou křehkých croissantů.

Sklonil jsem se, políbil ji na tváře a láskyplně pozdravil. Jen málokomu jsem projevoval náklonnost, ale ona stála v čele seznamu.

„Babičko. Vypadáš dobře.“

Sedl jsem si a položil na stůl papírový sáček.

„Co to je?“

„Bagely. Ty, co vím, že máš ráda. Včera jsem jeden měl a byl výtečný. Přinesl jsem ti jich pár k snídani.“

Kývla. „Děkuju, *piccolino*.“

Zasmál jsem se. „Už nejsem chlapeček, babičko.“

„Pro mě vždycky budeš.“ Nalila mi kávu a přistrčila šálek. „Hezké, že sis vzpomněl, že jsem ještě naživu a tady.“

Potřásl jsem hlavou. „Babičko, byl jsem za tebou před třemi dny. Jsem zaměstnaný člověk.“

„Tři dny,“ ušklíbla se. „Bydlíš tady, a přitom nikdy nespíš ve vlastní posteli. Celé dny jsi pryč. Měla bych jít někam do domova. Tam bych aspoň měla s kým promluvit.“

Opřel jsem se dozadu a upil kávy. „Tam bys to nesnášela. Tady máš spoustu lidí k mluvení. Víím, že jsi byla u brány, komandovala zahradníky a nepochybně jsi na vinici všem radila, jak mají dělat svou práci.“ Zavěťřil jsem. „V kuchyni taky. Cítím omáčku.“

Mávla rukou. „Musím se nějak zaměstnávat, abych se vyhnula opuštěnosti.“

„Nechceš jet do Itálie? Navštívit tetu Mary?“

„Ne.“

„Najmu ti společníci.“

„Ne!“

Předklonil jsem se. „Babičko. Snažím se vést podnik. Mnoho podniků. Momentálně je to šílené. Ale budu s tebou víc, slibuju. Budu jezdit domů třikrát týdně. Budeme spolu večeřet.“

„Čtyřikrát.“

„Třikrát a seženu ti společníci. Někoho, kdo s tebou bude hrát karty a klábosit.“

„Neklábosím. Ani nepotřebuju společnost někoho cizího. Dávám přednost rodině.“ Zadívala se mi do očí. „Své vlastní rodině.“

Vzdychl jsem a vzal ji za ruku. Na dotek byla tenká jako papír, pavučina žilek pod pokožkou měla skoro fialovou barvu. Kůže sama začínala být průsvitná, vypadala křehce. Ale stisk měla pevný a jistý. „Babičko, hned tak se neožením ani neusadím. Luca už je ženatý. Aldo taky. Brzy budou mít děti. Určitě budeš mít radost, až je budeš houpat na klíně.“

„Chci mít na klíně *tvaje* děti, Romane. Chci vědět, že jsi usazený a šťastný. Nemůžu odejít ze světa za svým Robertem, dokud to nebudu vědět.“

Potřásl jsem hlavou. „Jestli tě tu drží jen to, že jsem svobodný, tak jsem dost velký sobec na to, abych se stal mnichem, babičko.“

To ji rozesmálo. Vzala můj obličej do dlaní. „Zasloužíš si být šťastný. Usadit se s manželkou. Naplnit tenhle dům, tenhle park svými *bambinos*. Žij, Romane. Ty nežiješ. Jenom existuješ.“

Neměl jsem zdání, jak na to reagovat. V kapse mi zvonil telefon a já ho ignoroval. Umlkl a zazvonil znovu. Pak zase.

Babička spustila ruce.

„Vezmi ten hovor. Musí to být něco důležitého.“

Vstal jsem a přijal hovor. „Co je, Franco? Doufám, že je to důležité.“

„Šéfe, volá vám ta ženská. Jestli prý s vámi nebude mluvit, tak ji zabijete a vina padne na mě. Volala už pětkrát.“

Nemusel jsem se ptát, o koho jde. Marianne bezpochyby volala, aby žadonila. Babička sebrala sáček s bagely a odnesla ho do kuchyně.

„Spoj mi ji.“ Počkal jsem, až se ozve cvaknutí. „Slečno Warnerová.“

„Konečně,“ vyštěkla. „Budu mít pro vás peníze – všechny – dneska v devět večer. Přinesu vám je do kanceláře.“

Její slova mě překvapila a v duchu jsem se ptal, koho okradla tentokrát.

„Nastoupila do hry sestra?“ zeptal jsem se.

„Dá se to tak říct. Vnukla mi nápad.“

Svraštil jsem čelo. „Pošlu vám textovkou číslo. Zavoláte na něj, až budete u kasina. Někdo vyjde ven a vezme si od vás peníze. Počkáte, než je spočítáme.“

„Nepodfouknu vás. Musím chytit letadlo. Opouštím tuhle zemi. Mám šanci začít znovu.“

Litoval jsem muže, kterého přemluvila, aby jí pomohl. Z jeho života se stane noční můra.

„Máte čas do devíti. Buďte ráda, že jsem shovívavý.“

Ukončil jsem hovor.

V devět patnáct vstoupil Franco do mé kanceláře. „Spočítáno, šéfe. Je to všechno. Dal jsem to do trezoru ve vaší kanceláři v přízemí. Škrtl jsem ji ze seznamu.“

„Nebyly ty peníze padělané?“ zeptal jsem se.

„Ne.“

„Byl s ní někdo?“

„Nějaký hulvát. Neznám ho.“

„Máme tu přebírku na kamerách?“

Podíval se na mě, jako bych se zbláznil. „Samozřejmě.“

„Pusť mi to.“

Sedl jsem si ke stolu a počkal na nahrávku. Bedlivě jsem ji sledoval. Marianne vystoupila z nenápadného auta a čekala u něj. Z místa spolujezdce vylezl nějaký muž s cestovní taškou. Přitáhl jsem si detail a prohlédl si jeho obličej. Vůbec jsem ho nepoznával. Tvářil se zarputile, byl oblečený v černém a nezdálo se, že by mu společnost Marianne dělala větší radost než jí. Nevypadal zrovna jako novopečený milenec, ale možná ji měl jenom chránit. Vzdálil jsem záběr a sledoval zbytek předávky.

Na obrazovce se objevil Franco, převzal tašku a uchopil Marianne za paži. Vypadalo to, že se s ním hádá, ale její doprovod něco řekl a pak odešla s Frankem, který předal tašku dalšímu muži z mého personálu. O deset minut později vzal telefon a něco řekl Marianne. Pohodila hlavou, rozpřáhla ruce, mluvila a gestikulovala. Pochyboval jsem, že by říkala něco lichotivého. Podívala se do kamery a ukázala prostředníčky obou rukou, pak odpochoďovala k autu, nastoupila do něj a práskla dveřmi. Odjeli.

Opřel jsem se v křesle dozadu a mnul si bradu. Něco bylo divně. Kde vzala peníze? Kdo ji zafinancoval?

Pak jsem potřásl hlavou. Je to jedno. Zaplatila dluh, měla zákaz vstupu do mých kasin a šéf mé ostrahy rozeslal její fotku a informace ostatním majitelům, které jsem znal. Bude si muset najít nový způsob, jak žít svou závislost.

Sáhl jsem do kapsy a zavadil prsty o malý předmět v plastovém obalu. Než jsem odjel, pomohl jsem babičce zabalit bagely. Měla je ráda rozříznuté napůl a dávala si je zmrazit, aby si je mohla rozpéct, kdykoli se jí zachtělo. Milovala k snídani hutné pečivo. Když jsme skončili, sáhla do sáčku a vyndala z něj sušenku.

„Co je tohle?“ zamračila se. „To mi přijde divné dávat sušenku do pytlíku bagelů.“

Vzal jsem jí sušenku z ruky. „To musel být omyl.“

Rozptýlil jsem její pozornost a strčil sušenku do kapsy. Byl jsem si jistý, že ji tam jedna hezká žena s fialkovými očima dala naschvál.

A při pomýšlení, že to udělala, mě přemohl zcela nemístný úsměv.

Vrátil jsem se ke stolu, naklikal si program a zkontroloval umístění sledovacího zařízení ve vizitce, kterou jsem dal Effie Warnerové. Blikalo pomalu a rovnoměrně na místě, kde se nalézalo její bistro a bydliště. Byla tam. V bezpečí.

Pak světýlko zčistajasna blikat přestalo. Zmizelo. Restartoval jsem program, a nikam to nevedlo. Vzal jsem do ruky telefon. „Přines mi tu tašku. Hned.“

Franco dorazil během několika minut a podával mi ji. Vytrhl jsem mu ji z rukou a rozevřel zip. Popadl jsem balíček peněz a vytáhl z něj stovku. Podržel jsem ji pod světlem, zkoumal jsem ji. Nic tam nebylo. Vydechl jsem úlevou, pak jsem zkusil další. Zatrnulo mi u srdce, když jsem to uviděl. Maličkou značku v pravém dolním rohu. Podíval jsem se na další. Vytahoval jsem balíčky bankovek z tašky a kontroloval je. Většina jich byla označená. Tu značku jsem poznával. Nenáviděl jsem ji z celého srdce.

„Přistav mi auto. Hned!“ zaburácel jsem.

O pár minut později už jsme ujížděli k obchodu Bagels and Bites. Byla tam tma, ale já zamířil nahoru po schodech po straně budovy, kterých jsem si posledně všiml. Dveře nad nimi byly pootevřené a já je otevřel dokořán, vstoupil dovnitř a utvrdil se ve svých obavách. Panoval tam binec, svědčící o tom, že došlo k zápasu.

A Effie zmizela.

Marianne si vzala moje hněvivá slova k srdci.

„Spletla jste si mě se Santiniiovými. Běžte si kšeftovat s nimi.“

Přesně to taky udělala. Jak je našla, to jsem netušil, ale našla je.

Až s Effie skoncuje, bude k nepoznání. Její život skončil.

A je to moje vina.

Marianne sice stiskla spoušť, ovšem já jí dal do ruky pistoli.

A nemohl jsem ji vzít zpátky.

KAPITOLA 4

EFFIE

Zavřela jsem dveře bistra, zamkla a ze rtů mi unikl povzdech úlevy. Na okamžik jsem si opřela hlavu o studený ocelový rám, pak jsem se napřímila a rozhlédla po nevelkém prostoru. Dneska jsem byla unavená. Cítila jsem se... rozhozeně, to byl nejspíš nejvýstižnější výraz. Napjatě. Cítila jsem se tak už od včerejška.

Od chvíle, kdy jsem vyšla z kuchyně a setkala se s pohledem toho cizince.

Moje první myšlenka byla dvojaká. Byl neuvěřitelně hezký. Vysoký. Vlasy měl kaštanově hnědé, konečky nazlátlé, jako by trávil čas na slunci. Jeho pleť měla stejně nazlátlý odstín, políbený přírodou. Ramena měl široká, pas útlý a vypadalo to, že je v dobré formě. Oči měl zelené. Tmavé. Intenzivní. Současně jsem si říkala, že z něj jde taky strach. Když pronesl moje jméno, přejel mi po zádech mráz. Dobře oblečený, až to v mém malém podniku působilo nemístně, a čišela z něj autorita. Vyzařoval moc. Náznak zlovolnosti.

Tohohle chlapa nechcete naštvat.

A i když se ani jednou neusmál a jeho strnulé vystupování se zdánlivě neměnilo, byla jsem si jistá, že mě škádlil. Jeho pohled ale zůstával soustředěný a rty se nikdy nezvlnily úsměvem. Ani maličkým. Kupodivu, chtěla jsem vidět, jak se usmívá.

Instinktivně jsem chtěla, aby můj podnik opustil. Aby byl ode mě co nejdál. Proč tam přišel, to jsem netušila, chtěla jsem však, aby odešel. Když se zeptal na Marianne, utvrdilo mě to v podezření. Ať chtěl, nebo potřeboval cokoli, neměla jsem o to zájem.

Jeho varování mě zaskočilo. Mluvil, jako bych mu měla naslouchat. Poslechnout ho. To mě naštvalo.

Vyslechla jsem předtím jeho objednávku. Jednoduchou. Přímočarý podnikatel. Bagel a kávu. Nic sytého, sladkého ani tučného. Jen pro legraci jsem přihodila jednu z našich sušenek. Za normálních okolností se přidávaly jen k obědům. K polévce, sendvičům a takovým věcem. Ale protože jsem měla pocit, že by o ni nestál, vložila jsem ji do sáčku. Nečekala jsem, že ji sní, ale spíš že ho dopálí. Měla jsem pocit, že nemá rád „něco navíc“.

Marianne přišla potom, co jsem zavřela bistro. Jako obvykle se přihnala a spustila svou nejnovější tirádu. Vždycky šlo jen o Marianne. Její problémy. Její život. Pokaždé byla oběť, a ať se dělo cokoli, nikdy to nebyla její vina. Nikdy se nenamáhala zeptat na někoho jiného. Obzvlášť na mě. Na to jsem byla zvyklá.

„Potřebuju peníze.“

„Už zase?“

Zamračila se. „Dlouho jsem si o ně neřekla.“

„Nevrátilas mi těch pět tisíc, cos potřebovala posledně. Ani tu půjčku předtím.“

Založila si paže. „Hele, jsem ve velkém maléru. Já... jsem tentokrát naštvála špatné lidi. Vyhrožují,

že mi ublíží. Musíš mi pomoci.“ Odmlčela se. „Prosím.“

Její tón mě překvapil. Nikdy neříkala „prosím“. Prohlédla jsem si ji. Pod naličením působila popelavě. Zdálo se, že je opravdu rozčilená.

Vzdychla jsem. „Mám pět tisíc, které můžeš dostat.“

Zavrtěla hlavou. „Potřebuju sedmdesát.“

Cítila jsem, jak třestím oči. „Sedmdesát litrů? Tolik peněz nemám.“

„Musíš. Investovala jsi hromadu peněz od mámy.“

„Do tohohle podniku. Koupila jsem tuhle budovu.“

Zavrtěla hlavou. „Přestaň zapírat.“

„Nemůžu ti pomoci.“

Naštvala se. „Takže teď budu trpět. Za všechno můžeš ty!“

Obrátila jsem oči ke stropu. „Já? To ty někomu dlužíš sedmdesát tisíc dolarů. Marianne, co jsi udělala?“

„Dej mi těch pět. Vezmu je a půjdu s nimi do kasina.“

„Ne. To tě přece právě dostalo do maléru, ne?“ Věděla jsem, že má ráda hazard, ale netušila jsem, že až v takové míře.

Popadla kabelku. „Měla jsem vědět, že jít za tebou nemá smysl. Myslela jsem, že mi pomůžeš. Jsi moje sestra, proboha.“ Dramaticky se odmlčela. „Máma by byla moc zklamaná.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Byla by ráda, že aspoň jedna z nás má rozum.“

Přestala hrát a zamračila se. „Fajn. Nedáváš mi na vybranou. Můžeš si za to sama.“

A vyřítla se z mého bytu.

Jako obvykle jsem byla po střetu s ní unavená. Ohrála jsem si trochu zbylé polévky a usedla na pohovku.

Marianne a já jsme byly jen nevlastní sestry. Stejný otec, různé matky. Její máma zemřela, když jí bylo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Roman***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.